Вона нанизувала ґердан! Дрібнесенькі, як мак, кришталь-ці насилювала на шовкові ниточки... Звільна, спокійно, рівно насилювала різнобарвні самоцвіти...

Всіна нанизала його до краю.

Тепер мерехтить він на її русальній русі косі... той ґердан...

Дуга, що красніє на тлі рясних сліз, оживля так пухкі, блакитні основи.

Скільки ж то алмазних криштальців у ньому іскриться! Той зорею зоріє — цвітом надії процвіта, той огнем жаріє — прискає жаром чуття-життя, той чорним оксамитом блес-тить мляво на основі рожевого тла — могильним жалем-роз-пукою він зір ятрить, а той гарячим полум'ям аж кипить — він долі-волі добува,— а той... той останній там на краю проміння ідеї розлива...

Дивлюсь на його... на той ґердан; дивлюсь та й бачу... кого?., його чарівну основу — її... живучий Ґердан!..

Дивлюсь... завмерле серце ожива, рій думок надлітає... і я собі берусь нанизувати ґердан!..